

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΕΙΠΙΩΝ ΤΟΥ ΝΑΟΥ
ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

(*Ἐπεισόδιον τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπόλεως*)

Ἡ ΠΟΙΑ ἔκπαγλος φύσις ἢ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ὁπόσον δικαίως ἔβηνθησαν τὰς καλλονὰς αὐτῆς τοσοῦτοι ἔξοχοι ποιηταὶ τῆς Ἀρχαιότητος! » ἀναφωνεῖ ὁ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 1832 ἐπισκεφθεὶς τὴν Πελοπόννησον Ἄγγλος περιηγητῆς W. Rathbous. Ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος ἢ φήμη τῆς ἀποτελοῦσης τὴν κεντρῶσαν Πελοπόννησον χώρας, τῆς κοιτίδος ταύτης τῶν Προσελήνων Πελασγῶν, ὑπῆρξε μεγίστη. « Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δώσω . . . » ἦν ἢ ἀπάντησις, ἦν στερεοτύπως ἐπανελάμβανεν ἡ Πυθία πρὸς τὴν ἐφιεμένην τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπερωτῶσαν ἐκάστοτε τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν υπερῆφανον Σπάρτην. Τὸν θαυμασμόν τοῦ ἐπιφανοῦς Ἄγγλου Ἐπισκέπτου διήγειρε κατ' ἔξοχὴν ὁ κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Μεσσηνίας παρὰ τὴν ἀρχαίαν Φιγαλίαν, ἔτι καὶ νῦν ὑφόμενος Ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος.

Περὶ τοῦ Ναοῦ τούτου, ὃν ἤγειρεν ὁ Ἀρχιτέκτων τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Σουναΐδος Ἀθηναῖς Ἰκτίνος, τοιαῦτα γράφει ὁ Πausanias: « . . . Περιέχεται δὲ ἡ Φιγαλία ὄρεσιν ἐν ἀριστερᾷ » μὲν ὑπὸ τοῦ καλουμένου Κωτιλίου, τὰ δὲ ἐς δεξιῶν ἕτερον προβεβλημένον ἐστὶν αὐτῆς ὄρος τὸ Ἐλάϊον ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως ἐς τεσσαράκοντα τὸ Κωτιλίον μάλιστα σταδίους. »

« Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χωρίῳν τε ἐστὶ καλούμενον Βᾶσαι καὶ ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐπικουρίου, λίθον καὶ ἀντὸς καὶ ὁ ὄροφος. »
« Ναῶν δὲ ὅσοι Πελοποννησίους εἰσὶ, μετὰ γε τὸν ἐν Τεγέᾳ, προτιμῶτον οὗτος ἂν τοῦ λίθου τε ἐς κάλλος καὶ τῆς ἀρμονίας ἕνεκα· τὸ δὲ ὄνομα ἐγένετο τῷ Ἀπόλλωνι ἐπικουροῦσαντι ἐπὶ νόσῳ λοιμώδει, καθ' ὅτι καὶ καὶ παρ' Ἀθηναίους ἐπωνυμίαν ἔλαβεν Ἀνεξίτακος ἀποτρέφας καὶ τούτοις τὴν νόσον ἔπαυσε δὲ ὑπὸ τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον καὶ τοὺς Φιγαλέας, καὶ οὐκ ἐν εἰσῶν καιρῷ μαρτύρια δὲ αἶτε ἐπικλήσεις ἀμφότερα τοῦ Ἀπόλλωνος,

» εοικός τι ὑποσημαίνουσαι, καὶ Ἰκτίνος ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἐν Φιγα-
 » λία ναοῦ γεροντῶς τῇ ἡλικίᾳ κατὰ Περιοικεῖα καὶ Ἀθηναίους τὸν
 » Παρθενῶνα καλούμενον κατασκευάσας » (Παυσαν. Η'. 16.δ.)

* *

« Ὁ χρόνος (ἐκτίθησιν ὁ Ἄγγλος Ἐπισκέπτης W. Rathbous ἐν τῷ Συγγράμματι αὐτοῦ *Εἰκόνες ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1832-1833*), ὁ χρόνος μετέβαλε τὴν ἀριότητα τοῦ θαυμασίου τούτου μνημείου· πλὴν ἡ ἔκπαγλος αὐτοῦ καλλονή, ἡ ἄρμονία τῶν διαστάσεων καὶ ἡ ἔξοχος τοποθεσία τοῦ Ναοῦ διατηροῦνται ἐπίσης ἀκέραιαι, ὡς καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς περιγραφῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Πόσον ὀρθῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπέφευγον νὰ ἐγείρωσι τοὺς Ναοὺς αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πόλεων μεταξὺ ἄλλων ἥττονος σημαντικότητος οἰκοδομημάτων· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει βεβαίως ἤθελον ἀπολέσει μέγα μέρος τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἐπιβλητικότητος αὐτῶν. Πάνυ εὐλόγως ἐξέλεγον κατὰ προτίμησιν θέσεις μεμονωμένας καὶ προεχούσας, δεσποζούσας οὕτως εἰπεῖν τῶν πέριξ σημείων· ἐπὶ τούτων ὑψοῦντες τὰ εὐκτήρια αὐτῶν ἐπετύγχανον νὰ ἀποσπάσωσιν ἐξ ἀποστάσεως τὸ θάμβος καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν προσερχομένων πρὸς τοὺς Θεοὺς, εἰς τιμὴν τῶν ὁποίων καθιεροῦντο. Ὁ Νὰός τῆς Φιγαλίας, μεταξὺ τῶν ἄλλων θαυμασίων Μνημείων τῆς Ἀρχαιότητος, ἀπόκειται ἔτι καὶ νῦν ἡ καταφορωτέρα κύρωσις τῆς σοφῆς ἐπινοίας τῶν Ἑλλήνων . . . Ὅποσον τῇ ἀληθείᾳ θαυμάσιον τοπίον! ὅποια εὐθαλῆς βλάστησις! ὅποσον ἐξόχως πλουσία ἐν παντὶ ἡ φύσις! »

Ἐπισκοπῶν ὁ ἐπιφανῆς ξένος τὸν θαυμάσιον τοῦτον Ναὸν ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος κατὰ τὴν εἴσοδον ἀποκειμένου μαρμάρου, ἀναλογιζόμενος τὸν ὑψηλόφρονα χαρακτήρα καὶ τὴν ἔξοχον ἀνάπτυξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τοῦ ἀξιοθαυμάστου καὶ εὐγενοῦς τούτου λαοῦ, ὅστις, καθ' ὃν χρόνον ὀλόκληρος ἢ λοιπὴ Εὐρώπῃ εὐρίσκετο εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, εἰς ἄκραν βαρβαρότητα, οὗτος ἠδυνήθη νὰ ἀναπτύξῃ τοιοῦτον πολιτισμὸν, ἐμπνεύσαντα αὐτῷ παρόμοια ἀριστοτεχνήματα!

* *

Βεθυθισμένος εἰς τοιαύτας σκέψεις, ἐξακολουθεῖ ὁ εὐγενῆς Ἄγγλος Περιηγητής, ἀντιλαμβάνεται αἰφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εὐσταλῆ νεαρόν Ἕλληνα διευθυνόμενον πρὸς αὐτόν. Εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἦν σὺν τῇ μητρικῇ αὐτοῦ ἐγένωσκε, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ συνδιελέχθησαν ἐπὶ μικρὸν, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι κατήγετο ἐξ Ἀνδριτσάκης, ὅτι ἔζησε τὸ πρῶτον ἐν Τριπόλει, ὅτι μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτὸς οὐκ ὀλίγον συντέλεσεν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τῶν βαρβάρων καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς Πελοποννήσου, προσθεὶς ὅτι ὠνομάζετο Χαρίλαος καὶ ὁμολογῆσας ἅμα, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἥρωεσ αἱματηροτάτου δράματος!

Ἄτυχῶς ἡ ἀφήγησις τοῦ νεαροῦ Ἑλλήνος διεκόπη, τῶν συν-

οδοιπόρων τοῦ Ἑγγλοῦ εὐπατρίδου ἐπειγομένων νὰ ἀναχωρήσωσιν ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτοῦ ὁ παράδοξος οὗτος νέος, ὅστις τοσοῦτον εἶχεν ἐφελκύσῃ τὴν περιέργειαν αὐτοῦ· πλὴν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ὃν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγνώρισεν ὁ Ἑγγλος Περιηγητής, διατελῶν ἐν πλήρει γνώσει τῆς ἱστορίας τοῦ νεαροῦ Ἑλληνοῦ, ἱκανοποίησε τὴν περιέργειαν αὐτοῦ, ἐξιστορήσας αὐτῷ τὸ ἐπόμενο δραματικὸν ἐπεισόδιον.

* *

Ὁ νεαρὸς Χαρίλαος, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Στρατάρχου τῆς Ἑλλάδος Δημητρίου Ὑψηλάντου, ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν εὐπορωτέρων τοῦ χωρίου τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Ἀνδανείας «Κωνσταντῖνοι» ἢ δὲ περιουσία αὐτοῦ ἀπετελεῖτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ ποιμνίων. Κατὰ τὸ ἔτος 1820 οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν εἰσπραξίν τῶν φόρων, οἵτινες ἦσαν συνήθως οἱ προεστώτες τῶν χωρίων, ἐδείχθησαν ὑπέροποτε ἀνεπεικειεῖς πλεονέκται, ἐξαναγκάσαντες μεταξὺ τῶν ἄλλων φορολογουμένων καὶ τὸν ἀτυχῆ Χαρίλαον, ἐξ ἀγανακτήσεως ἐπὶ τῇ ἀφορήτῳ πιέσει, νὰ δυστροπήσῃ ἀρνούμενος τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου· πλὴν γινώσκων καλῶς πόσον ἀκριδὰ ἤθελε πληρώσει τὴν τοιαύτην ἄρνησιν, ἠναγκάσθη ἐγκαταλιπὼν τὴν πατρικὴν ἐστίαν νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ δυσπρόσιτα καὶ ὄχυρά ὄρη τῆς Ἀρκαδίας μετὰ τῶν ποιμνίων καὶ πάσης τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἐνθα διῆγε βίον πλάνητος καὶ φυγοδίκου. Ὁ Χαρίλαος ἦν μεμνηστευμένος μετὰ πολυθελγῆτρου νεάνιδος, συγχωρίας καὶ πῶς συγγενοῦς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἠγάπα καὶ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ. Τοῦτο δὲν ἐλάνθανε τὸν φιλάπαργα προεστώτα συγχώριον αὐτοῦ, ὅστις μένεα πνέων ἐπὶ τῇ καθυστερήσει τοῦ φόρου, συνέλαβε τὸ ἐπόμενο σάτανικόν σχέδιον ἐκδικήσεως, ἐπωφεληθεὶς τῆς εἰς τὸ χωρίον συγχρόνου παρουσίας νεαροῦ Ὀθωμανοῦ. Ὁ προεστὴς τοῦ χωρίου, ἀφοῦ πρότερον διὰ καταλλήλων εἰσηγήσεων ἐξῆλθε τὰς καλλονὰς τῆς μνηστῆς τοῦ Χαριλάου, ὑπέδειξεν εἰς τὸν Χαμήτ-Μπέην, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ξενιζόμενος Ὀθωμανός, ὅτι μεγάλως ἠθέλεν εὐχαριστήσῃ τὸν Σουλτάνον, ἀν κατώρθου νὰ κοσμήσῃ τὸ χαρέμιον αὐτοῦ διὰ τῆς ἐξαιρέτου ταύτης Ἑλληνίδος.

Ὁ Χαμήτ-Μπέης, φιλοδοξῶν νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ Κυρίου, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καταχθονίου τούτου σχεδίου· καὶ δὴ κατὰ τινα θυελλώδη νύκτα ὁ θρασὺς Ὀθωμανός, παραβιάσας τὴν οἰκίαν τῆς ἀτυχοῦς Ζωῆς, ὡς ὠνομάζετο ἡ μνηστὴ τοῦ Χαριλάου, ἀπέσπασεν αὐτὴν βίᾳ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς γηραιᾶς αὐτῆς μητρός, κοπτομένης καὶ θρηνοῦσης, καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν ἀνασθητόν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μουσαροῦ προεστώτος, ἐνθα ἐφιλοξενεῖτο.

Τὸ κρησφύγετον τῆς ἀτυχοῦς κόρης ἀντελήφθη ὁ νεαρὸς αὐτῆς ἀδελφός, ὅστις διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπαγωγέως παρηκολούθησεν αὐτὸν μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ προεστώτος· μεθ' ὃ σπεύσας

ἀνεκοίνωσε τὰ γενόμενα πρὸς τὸν εἰς τὰ ὄρη κρυπτόμενον μνηστῆρα τῆς ἀπαχθείσης. Ὁ Χαρίλαος ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἀκούσματι κατέστη ἔξαλλος ἐξ ὀργῆς· πλὴν ταχέως συνήλθεν εἰς ἑαυτὸν καί, προσποιούμενος ἀδιαφορίαν, ἐκαραδόκει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως ἐκδικηθῆ ἄσφαλέςτερον. Τὸ κύριον μέλημα τοῦ προσβληθέντος μνηστήρος ἦν ἡ ἀπολύτρωσις τῆς προσφιλοῦς ἀπαχθείσης, ἅμα δὲ καὶ ἡ τιμωρία τοῦ ἀνάνδρου ἀπαγωγέως· πλὴν ἡ λύσσα αὐτοῦ ἐστρέφετο κυρίως κατὰ τοῦ ἀρχαίου συγχωρίου, τοῦ πρωτεργάτου τῆς ἐπελθούσης συμφορᾶς, ὃν ἐνεδρεύσας ἐσπέραν τινά, ἐπιστρέφοντα ἐκ τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ, ἐσφαξεν ἀνηλεῶς. Ὡς ἦτον ἐπόμενον, μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο ὁ Χαρίλαος, μὴ δυνάμενος ἐφεξῆς νὰ ζήσει εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Πελοπόννησον καὶ καταφύγῃ εἰς Ἰταλίαν.

* * *

Ὀλίγος παρήλθε χρόνος ἀπὸ τῶν τελευταίων τούτων θλιδερῶν σκηνῶν, ὅτε ἐξεργάγη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις. Ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ ἀγγέλματι τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ὁμογενῶν αὐτοῦ, ὁ λιπόπατρις Χαρίλαος ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ εἰς Πελοπόννησον καὶ προσφέρῃ τὸν βραχίονα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Πατρίδα, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀνδρείως ἐπολέμησεν. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἐτάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου, καὶ κατόπιν ὑπὸ τὸν Πετρόμπεην Μαυρομιχάλην, στρατοπεδεύοντα πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τριπόλεως, ἣν ἐπολιόρκουν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων Ὀπλαρχηγῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο περιόδου μηνῶν, καθ' οὓς διήρκεσεν ἡ πολιορκία τῆς πρωτεύουσας ταύτης τῆς Πελοποννήσου, καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἄλλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολλά συνέβησαν φρικώδη ἐπεισόδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑστερεῖ κατὰ τὴν τραγικότητα καὶ τὸ ἐπόμενο, οὐ ἥρωε ὑπῆρξεν ὁ μηνίων μνηστήρ τῆς ἀπαχθείσης κόρης.

Ἐπικειμένης τῆς ἐκπορθήσεως τῆς Τριπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας εἶχεν ὀδηγηθῆ ἡ ἀτυχὴς Ζωὴ καὶ ἐκρύπτετο ἐτι ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ ἀπαγωγέως αὐτῆς Ὁθωμανοῦ Χαμητ-Μπέη, ὁ Χαρίλαος, αἰσθανόμενος ἐγγιζοῦσαν τὴν ὥραν τῆς ἐκδικήσεως, συνεσκέπτετο μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, ὧν ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομήν, περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιτυχεστέρας ἐνεργείας. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀλώσεως, ἐν ᾧ οἱ πολιορκούμενοι ἐξαντλήσαντες πᾶν ἐφόδιον τροφῆς καὶ κατατρυχόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ πολλῶν ἄλλων ταλαιπωριῶν καὶ νόσων, διεσκέπτοντο περὶ παραδόσεως καὶ πρὸς τοῦτο εἶχον προβῆ εἰς ἐπαπειλημμένας διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς πολιορκίας, γεγονός ἀπροσδόκητον, ἐκ συναρπαγῆς προελθόν, ἐξεβίασε τὴν μοιραίαν λύσιν. Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν περὶ παραδόσεως συνεννοήσεων, δρᾶξ Ἑλλήνων πολεμιστῶν, εἰσχωρήσασα ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πολιορκουμένης πόλεως, ἦνοιξε μίαν τῶν πυλῶν αὐτῆς, δι' ἧς ἀκράτητοι εἰσέβαλον οἱ πολιορκηταί. Οἱ εἰσελθόντες, ὅπως ματαιώσωσι πᾶ-

σαν ἀντίστασιν τῶν πολιορκουμένων, ἔθεντο πῦρ εἰς τὰς πρώτας προστυχοῦσας οἰκίας, ὅπερ, μεταδοθὲν ἀκαριαίως εἰς ὀλόκληρος τὴν πόλιν, ἐνέσπειρε τὸν τρόμον καὶ τὸν πανικὸν εἰς τοὺς ἀπεγνωσμένους Ὀθωμανοὺς κατοικοῦς αὐτῆς.

* * *

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁρμῆς τοῦ ἐκραγέντος παμφάγου πυρός, τοῦ ἀλαλαγμοῦ τῶν εἰσβαλλόντων Ἑλλήνων καὶ τῶν ὀλοφυρμῶν καὶ τῶν θρήνων τῶν Ὀθωμανῶν, ὁ Χαρίλαος ἐπὶ κεφαλῆς τριάκοντα παλληκαρίων, ἀδιάφορος πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα καὶ ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, σπεύδει λάβρος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Χαμητ-Μπέη καί, παραδιάσας τὴν αὐλοῖον θύραν, ζητεῖ ἀπειλητικῶς τὴν ἀρπαγεῖσαν μνηστῆν αὐτοῦ.

Ὁ Χαμητ-Μπέης, οὗ ἡ οἰκία ἤρξατο ἦδη καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τοῦ πυρός, ἀντιληφθεὶς τὰ συμβαίνοντα ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς κλίμακος σύρων καὶ τὴν Ἑλληνίδα κόρην, κεκαλυμμένην τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ μωαμεθανικὸν ἔθος ἀτενίζων δὲ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς, ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα, ἀποσπᾷ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῆς ἀτυχοῦς κόρης, προσποιούμενος ὅτι ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀνυπομονοῦντα μνηστῆρα. Καθ' ὃν ὁμως χρόνον ἡ Ζωή, ἀναγνωρίσασα τὸν προσφιλεῖ μνηστῆρα ἐξεδήλου ἄφατον χαρὰν, ἦν ἐπὶ τούτῳ ἡσθάνετο, καὶ ἦτο ἐτοιμος νὰ βίφθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, ὁ αἰμοχαρῆς ἀπαγωγεὺς ἀποσπᾷ τὴν μάχαιραν ἀποκόπτει τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς ἀτυχοῦς κόρης πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ καταπλήκτου μνηστῆρος.

Ὁ ταλαίπωρος Χαρίλαος, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ τραγικοῦ τούτου δράματος, ρίπτεται ἑξαλλος ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν τῆς καιομένης οἰκίας πρὸς καταδίωξιν τοῦ σπεύδοντος γὰ διαφύγῃ ἀπαισίου φονέως, ὃν, καταφθάσας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, σφάζει ἀνοικτιρμόνως· μετὰ τοῦτο, ἔκφρων γενόμενος, καταλείπει τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ τὸ λείψανον τῆς ἀτυχοῦς Ζωῆς, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πυρός καὶ γίνεται ἄφαντος, ἀπομακρυνθεὶς τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου καὶ ζήσας ἐφεξῆς βίον πλάνητος καὶ ἐρημίτου ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς καιατροχούσης αὐτὸν ὀδύνης καὶ συμφορᾶς.

ΜΙΧ. Γ. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ

Δύο λιποθυμίαι

[Τραγωδία ἐνός καπέλλου]

ΕΝΑ νουβωτέ καπέλλο ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς ζηταίει...
 "Ὅχι! λέει αὐτός. Κ' ἐκείνη λιγοθύμησε — ὦ! θρηῆνος!..
 Τί νὰ κάνῃ; Ναι, τῆς λέει καὶ τὴν ξελιγοθυμαίει.
 Μὰ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα τὸ λογαριασμὸ τοῦ πάει...
 Φοῖξον ἤλιε! Τὸν βλέπει καὶ λεγοθυμαίει κ' ἐκείνος!

ΣΑΤΑΝΑΣ